

Wyrok opiera się zasadniczo na stwierdzeniu, że sytuację wynikającą z ustanowienia drugiego i trzeciego kodeksu pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego charakteryzują elementy niepewności i braku jasności, które można przypisać Komisji.

Sprzeciwiając się temu strona wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty:

Po pierwsze, przedstawiając sytuację prawną wynikającą z ustanowienia pierwszego, drugiego i trzeciego kodeksu pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego jako charakteryzującą się „elementami niepewności i braku jasności”, Sąd Pierwszej Instancji postępuje wbrew własnemu orzecznictwu. W swoim wyroku z dnia 31 marca 1998 r., w sprawie T-129/96 Preussag Stahl przeciwko Komisji (Rec. str. II-609, pkt 43) Sąd ten orzekł, że przewidziane kodeksami wyjątki od zasady bezwzględnie zakazu udzielania pomocy przez państwo na podstawie art. 4 lit. c Traktatu EWWiS mogą być przyznane jedynie na czas określony. Z tego, potwierdzonego przez Trybunał Sprawiedliwości orzecznictwa wynika, że ani pierwszy ani drugi kodeks pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego nie mogły wywoływać skutków prawnych po terminie ich wygaśnięcia, czyli odpowiednio 31 grudnia 1981 r. oraz 31 grudnia 1985 r. Od momentu wejścia w życie trzeciego kodeksu pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego było oczywiste, że Komisję „należy powiadamiać o wszelkich planach zmierzających do zastosowania jakichkolwiek systemów pomocy państwa w sektorze metalurgicznym, w stosunku do których Komisja zajęła już stanowisko na podstawie postanowień Traktatu EWG.”(art. 6 ust. 1 trzeciego kodeksu pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego, Dz.U. L 340 z 18.12.1985, str. 1). Dwa pierwsze kodeksy pomocy w dziedzinie przemysłu metalurgicznego nie były jednak stosowane w zaskarżonej decyzji i pozostają bez znaczenia dla przedmiotowego sporu. W każdym bądź razie oraz wbrew temu, co sugeruje zaskarżony wyrok, nie mogą one wywoływać jakichkolwiek skutków poza obszarem objętym Traktatem EWWiS.

Po drugie, Sąd nie zażądał żadnych dowodów na to, że Komisja była rzeczywiście w posiadaniu „wiedzy o pomocy przyznanej skarżącej”. Ponadto Sąd zaniechał dociekania, czy sprawozdania roczne z działalności gospodarczej regularnie składane Komisji przez stronę skarżącą nie pozwalały dostrzec nienotyfikowanej pomocy.

Po trzecie, wydaje się, iż Sąd wychodzi z założenia, że przekazanie Komisji dokumentów poza procedurą przewidzianą w art. 88 WE wystarczy, aby wykluczyć obowiązek zwrotu sprzecznej z prawem pomocy państwa, jeśli strona skarżąca powołuje się na zasadę pewności prawa.

Wreszcie wyrok ten może działać na szkodę systemu kontroli pomocy państwa przez Komisję, ponieważ odbiega od ustalonej linii orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którą przedsiębiorstwo, któremu została przyznana pomoc państwa może polegać na zgodności pomocy państwa z prawem co do zasady jedynie wtedy, gdy została ona przyznana zgodnie z przewidzianą procedurą. Staranny przedsiębiorca powinien móc się upewnić, że procedura ta była przestrzegana (wyrok Trybunału z dnia 20 września 1990 r. w sprawie C-5/89 Komisja przeciwko Republice Federalnej Niemiec, Rec. str. I-3437, pkt 14).

W tym wyroku Trybunał orzekł, że przedsiębiorstwa, które otrzymały pomoc państwa nie mogą powołać się na wynikającą z zasady pewności prawa ochronę uzasadnionych oczekiwań celem uniknięcia zwrotu pomocy państwa uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

(¹) Dz.U. C 239 z 25.9.2004.

Skarga wniesiona dnia 6 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-428/04)

(2004/C 314/07)

Dnia 6 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Nicole Yerrell i Horstpetera Kreppela, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- I. stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 7, 11, 12, 13 i 18 dyrektywy Rady nr 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (¹), str. 1), w ten sposób, że
 1. poniższe akty prawne, mające stanowić transpozycję dyrektywy do prawa austriackiego, mianowicie
 - a) das Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz (LDG, ustawa prawo wykonywania zawodu nauczyciela mianowanego przez kraj związkowy),
 - b) das Beamten-, Kranken- und Unfallversicherungsgesetz (ustawa o ubezpieczeniu urzędniczym, zdrowotnym i od nieszczęśliwych wypadków),
 - c) das Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG, ogólna ustawa o ubezpieczeniu społecznym)mimo upływu terminu na dokonanie transpozycji nie zostały dotychczas ustanowione, względnie, jeśli zostały w międzyczasie ustanowione, Komisja nie została o tym powiadomiona;
 2. poniższe artykuły dyrektywy nie zostały transponowane do prawa austriackiego lub nie zostały transponowane w dostateczny sposób, mianowicie
 - a) art. 2 ust. 1 w stosunku do nauczycieli w obowiązkowych szkołach publicznych w Tyrolu
 - b) art. 7 ust. 3
 - c) art. 8 ust. 2

d) art. 11 ust. 2

e) art. 12 ust. 4

f) art. 13 ust. 2 lit. a) i b).

II. obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin (na dokonanie) transpozycji dyrektywy 89/391/EWG (zwanej dalej: dyrektywą) do prawa austriackiego upłynął dnia 31 grudnia 1993 r.

Zdaniem Komisji transpozycja dyrektywy jest w dalszym ciągu niepełna, względnie niewystarczająca.

Po pierwsze nie zostały zrealizowane plany ustawodawcze, mianowicie nie zostały ustanowione Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz (LDG), Beamten-, Kranken- und Unfallversicherungsgesetz i Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG)), zapowiedziane przez rząd austriacki jako środki służące transpozycji dyrektywy, względnie nie miała miejsca stosowana notyfikacja o wprowadzeniu w życie tych planów, jeśli nastąpiłoby to w międzyczasie.

Po drugie Komisja stwierdza w odniesieniu do poszczególnych, w sumie 6, przepisów tej dyrektywy, że akty prawne, o których ustanowieniu rząd austriacki powiadomił Komisję nie transponują dyrektywy w pełni lub też nie transponują jej w sposób prawidłowy.

Komisja zwraca uwagę, że nauczyciele obowiązkowych szkół publicznych w Tyrolu wbrew szerokiemu zakresowi zastosowania art. 2 ust 1 dyrektywy 89/391/EWG wciąż nie zostali objęci jakimkolwiek krajowym środkiem transponującym.

Na podstawie art. 7 dyrektywy pracodawca jest zobowiązany do wyznaczenia jednego lub więcej pracowników celem zapewnienia odpowiedniego stopnia ochrony, pod warunkiem, że dysponuje odpowiednio kompetentnym personelem. Zdaniem Komisji, art. 7 dyrektywy przyznaje pierwszeństwo organizacji zapobiegania niebezpieczeństwu przez personel przedsiębiorstwa względnie zakładu, ponieważ sporządzenie listy kompetentnych osób spoza przedsiębiorstwa lub zakładu w sposób określony w art. 7 ust. 3 przewidziane jest dopiero wtedy, gdy nie ma takiej możliwości w ramach przedsiębiorstwa względnie zakładu (zobacz w tej sprawie wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie C-441/01, Komisja przeciwko Niderlandom). Transponując tę regulację prawo austriackie przyznaje w tej kwestii pracodawcy względnie przełożonemu prawo wyboru pomiędzy wyznaczeniem kompetentnych osób należących do przedsiębiorstwa lub zakładu a osób z zewnątrz.

Art. 8 ust. 2 (obowiązek przedsięwzięcia odpowiednich środków celem zapewnienia pierwszej pomocy w nagłych wypadkach, zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników) nie przewiduje zdaniem Komisji żadnego wyjątku dla małych zakładów. Tymczasem transponując tę regulację prawo austriackie zwalnia małe zakłady z tego obowiązku.

Zdaniem Komisji regulacja krajowa transponująca art. 11 ust. 2 dyrektywy nie ustanawia określonych obowiązków informacyjnych pracodawcy, o których mowa w tym artykule.

Art. 12 ust. 4 dyrektywy stanowi, że określone w tym artykule szkolenia nie powinny obciążać pracowników. Transponując tę regulację prawo austriackie przewiduje, co prawda, że tego rodzaju szkolenia powinny odbywać się w czasie płatnych godzin pracy. Nie zostało natomiast uregulowane, kto ponosi koszty tego rodzaju szkoleń.

Wreszcie Komisja zwraca uwagę, że art. 13 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy zostały transponowane do prawa austriackiego w sposób niepełny. Wbrew dyspozycji lit. a) substancje niebezpieczne nie zostały objęte terminem „narzędzi pracy” w rozumieniu § 15 ASchG względnie § 15 B-BSG. Ponadto przewidziany w lit. b) obowiązek zwrotu urządzeń ochrony indywidualnej po ich użyciu do przewidzianego na ten cel miejsca przechowania nie został przejęty do prawa austriackiego.

(¹) Dz.U. L 183 z 29.6.1989.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Landesgericht Klagenfurt, wydanego dnia 13 sierpnia 2004 r., w sprawie A-Punkt Schmuckhandels GmbH przeciwko Claudii Schmidt

(Sprawa C-441/04)

(2004/C 314/08)

Dnia 20 października 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landesgericht Klagenfurt wydanego dnia 13 sierpnia 2004 r. w sprawie A-Punkt Schmuckhandels GmbH przeciwko Claudii Schmidt.

Landesgericht Klagenfurt zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 28 i 30 TWE należy dokonać w ten sposób, że stronie pozwanej zapewnia się w ramach jej działalności gospodarczej swobodę rozprowadzania ozdób ze srebra poprzez akwizycję wśród osób prywatnych, w celu zbywania i przyjmowania zamówień dotyczących ozdób ze srebra?
- 2) Jeżeli na pierwsze pytanie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, czy regulacja Państwa Członkowskiego, zgodnie z którą rozprowadzanie ozdób ze srebra w formie akwizycji wśród osób prywatnych w celu zbywania i przyjmowania zamówień dotyczących ozdób ze srebra jest zabronione, stanowi ograniczenie swobodnego przepływu towarów w rozumieniu art. 28 i 30 TWE?